

UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W ŁODZI
z dnia

w sprawie nadania nazwy rondu

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 i 1890), Rada Miejska w Łodzi

uchwała, co następuje:

§ 1. Rondu bez nazwy, zlokalizowanemu na części działki o numerze ewidencyjnym 4/1 w obrębie G-19 oraz na częściach działek o numerach ewidencyjnych 46/4, 46/5 w obrębie G-20, przy czym wszystkie działki stanowią własność Miasta Łódź i są we władaniu Zarządu Dróg i Transportu, położonemu na skrzyżowaniu ulicy Tomaszowskiej i alei Ofiar Terroryzmu 11 Września nadać nazwę: „Rondo Zbigniewa Zakrzewskiego”.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Łodzi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego.

Przewodniczący
Rady Miejskiej w Łodzi

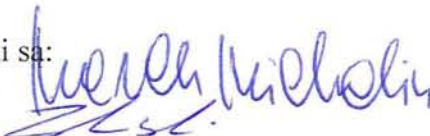
Tomasz KACPRZAK

Projektodawcami są:

Marek Michalik

Marcin Zalewski

Radni Rady Miejskiej w Łodzi

RADCA PRAWNY

dr Marlena Bakowska-Baryła
Łd-M-1464

02 02 0010

UZASADNIENIE

Zbigniew Zakrzewski (1911-1947), ps. „Bryła”. Działacz AK, prawdopodobnie DSZ, a następnie Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość. Urodzony 26 XII 1917r. w Semenowce na Ukrainie (dzisiejszy rejon berdyczowski), w rodzinie Mikołaja i Emilii z d. Sławek. Był siostrzeńcem trzykrotnego premiera Walerego Sławka. W pierwszych latach okupacji niemieckiej dokumentował akcje Niemców wymierzone przeciw Polakom, a także wykonywał liczne zadania na poczcie rembertowskiej oraz zbierał i przekazywał meldunki radiowe. W wyniku tej działalności został zatrzymany i osadzony w rembertowskiej fabryce „Pocisk”, która była również obozem pracy. Okres Powstania Warszawskiego zastał go w Rembertowie.

Po wejściu Rosjan w 1945r. został w niejasnych okolicznościach na krótko zatrzymany przez NKWD w Rembertowie. Od sierpnia 1945r. przebywał w Łodzi pełniąc funkcję zastępcy prezesa okręgu WiN Kazimierza Grendy. Jednocześnie pełnił funkcję szefa wywiadu okręgu łódzkiego podporządkowanego bezpośrednio władzom Obszaru Centralnego WiN. „Bryła” szybko zorganizował na terenie woj. łódzkiego sprawną sieć informatorów. Posiadał informatora w WUBP w Łodzi referenta Czesława Stachurę oraz dwóch w WKMO Halinę Piotrowską i chorążego Stanisława Łuczaka. Informacje z organów bezpieczeństwa były przekazywane do Warszawy, ale także umożliwiły często uprzedzanie osób, które miały zostać aresztowane. Zakrzewski najściślej współpracował z siostrami Heleną i Bronisławą Borowskimi, K. Grendą oraz prof. Stanisławem Gorzuchowskim z Uniwersytetu Łódzkiego, członkiem mieszanej Komisji Delimitacyjnej Polsko-Radzieckiej, a także znajomym z okresu rembertowskiego Zygmuntem Olczykiem. Sieć wywiadu Z. Zakrzewskiego składała się z 10 osób. Łącznikiem z Warszawą była H. Borowska.

Jeśli chodzi o rozpracowanie łódzkiego WiN to jako pierwszy został aresztowany główny informator „Bryła” Cz. Stachura (16 XI 1946 r). Następnego dnia zostały aresztowane siostry Borowskie, przy czym był obecny Mieczysław Moczar. Następnego dnia aresztowano prezesa łódzkiego WiN, a także Z. Zakrzewskiego. Już przed procesem łódzkiego WiN oskarżony Cz. Stachura został skazany na karę śmierci.

Proces Z. Zakrzewskiego i czterech innych czołowych działaczy łódzkiego WiN rozpoczął się 13 I 1947r., a dwa dni później Wojskowy Sąd Rejonowy w Łodzi wydał wyrok. Z. Zakrzewski został skazany na karę śmierci. W uzasadnieniu wyroku stwierdzano, że oskarżonemu udowodniono działania na szkodę państwa, próbę zmiany przemocą ustroju państwa i jej organów, posiadanie broni, gromadzenie i przekazywanie WiN dokumentów i wiadomości stanowiących tajemnicę państwową i wojskową oraz informacji o ulokowaniu jednostek wojskowych na granicy państwa oraz prac Komisji Delimitacyjnej. Dodatkowym zarzutem było to, iż płacił swoim informatorom pieniądze, oraz że zwerbował niektórych współpracowników osobiście. Wszyscy skazani odwołali się do Naczelnego Sądu Wojskowego w Warszawie. Wyrok wobec Z. Zakrzewskiego został podtrzymany. Z prośbą o akt indywidualnej łaski wystąpili do B. Bieruta adwokat „Bryła” i Bronia Rubinowicz – Piotrowska (później Glass) Żydówka, którą Zbigniew i jego rodzina uratowali i zaopiekowali się po likwidacji Getta w Wyszku. 8 III 1947r. B. Bierut odrzucił prośby wnioskujących. Po krótkim pobycie w więzieniu w Łodzi na ulicy Anstadta 26 III 1947r. o godz. 6.30 pluton egzekucyjny wykonał wyrok kary śmierci. Był to jedyny wykonany wyrok śmierci w tym procesie. Miejsce pochówku Z. Zakrzewskiego pozostaje nieznane.

W dniu 22.01.2009 roku Prezydent Lech Kaczyński odznaczył pośmiertnie Zbigniewa Zakrzewskiego ps. „Bryła” Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski Polonia Restituta. Odznaczenie z rąk prezesa Janusza Kurtyki odebrał syn Marek, który rok później w Kanadzie odebrał pośmiertnie nadany tytuł Zbigniewowi Zakrzewskiemu przez Yad Vashem - Sprawiedliwy Wśród Narodów Świata.

Postać i działalność Zbigniewa Zakrzewskiego jest łódzkim przykładem Żołnierza Wyklętego, który zapłacił cenę najwyższą za wolną i niepodległą Polskę.